

[Gunnar Fog-Petersen.]

mere vil følge efter, og ud fra den Betragtning kan jeg anbefale Lovforslaget til Gennemførelse. Jeg kunde have ønsket, at det havde været videregaaende, men som Forholdene er, er det her maaske mere end tilstrækkeligt — det kan maaske endda have vanskeligt ved at slaa igennem. Jeg anser det for aldeles givet, at en almindelig Forkortelse af Arbejdstiden skaber mere Beskæftigelse. Det er derfor heller ikke rigtigt, hvad der er anført i Folketingsudvalgets Betænkning, at

„en Arbejdstidsforkortelse fra 48 til 40 Timer ugentlig kan gennemføres blot ved at forlænge Udførelsestiden f. Eks. for en Bygning med 20 pCt.“

Og saa føjes der til:

„Ved en saadan Fremgangsmaade vil Arbejdstidsforkortelsen ikke have ført til Antagelse af flere Arbejdere, men blot have bevirket, at de allerede antagne bliver beskæftiget i længere Tid.“

Det er kun rigtigt inden for den Virksomhed, der her er Tale om. Og hvis der andre Steder er Brug for de Arbejdere, som er beskæftiget ved denne Virksomhed, saa vil Muligheden for, at andre Arbejdere sættes i Virksomhed, jo være afhængig af, om de, der har Brug for dem, kan vente, indtil de andre er blevet færdige, og det kan de i mangfoldige Tilfælde ikke gøre. Derfor vil den længere Tid, det tager at faa denne Bygning færdig, i mange Tilfælde betyde, at andre, der er ledige, kommer i Arbejde. Det er eet Eksempel; jeg kunde nævne hundrede andre paa, at en Forkortelse af Arbejdstiden vil give mere Beskæftigelse ad mange Veje. Jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og Det radikale Parti for deres Tilslutning til Lovforslaget og beklager, at de ærede Ordførere for Venstre og Det konservative Folkeparti vil optage de Ændringsforslag, som disse Partier har stillet i Folketinget, igen, i hvert Fald til en Udvalgsbehandling. Der er fra min Side gjort saa store Indrømmelser ud fra det af Regeringen oprindelig foreslaaede for at naa til et Resultat paa dette Omraade, at man maatte kunne vente, at det ikke vilde være vanskeligt at faa

Tilslutning fra Det konservative Folkeparti, da dette Parti har den Grundopfattelse, at man administrativt kunde gennemføre den Nedsættelse af Arbejdstiden, som man ønsker, hvor det drejer sig om offentlige Arbejder, og at man endvidere maatte vente, at Venstre vilde tilslutte sig dette Lovforslag under Hensyn til de Forhandlinger, der nu i Aarevis har været ført, samt til de Ændringer, som disse Forhandlinger har medført i det oprindelige Lovforslag. Jeg beklager derfor, siger jeg, at man har optaget disse Ændringer; men jeg skal naturligvis gerne være villig til i et Udvalg at drøfte dem nærmere. Jeg har i Folketinget haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, hvorfor jeg ikke mener, at de kan tiltrædes, og jeg finder ikke nogen Grund til at trække Tiden ud med en Gentagelse ved første Behandling her, nu da Lovforslaget skal i Udvalg. Men jeg vil meget gerne i Udvalget gøre Rede for mine Synspunkter.

Den ærede Ordfører for Venstre brugte Udtrykket „en gammel Traver“. Jeg skal ikke opholde mig derved; dette Udtryk har jo faaet en formfuldendt, næsten poetisk Tilbagevisning fra den radikale Ordfører, hvis Udtalelser jeg med Begejstring slutter mig til.

Nu vil jeg derfor blot sige til den ærede Ordfører for de Konservative, at det kan jo lyde bestikkende at sige, som han siger: Hvorfor vil den mere eller mindre højterede Socialminister ikke tage en Nedsættelse paa 16 Timer, naar det dog kun er en Bemyndigelseslov, der er Tale om? Men i Virkeligheden kan man dog godt forstaa den Betragtning, der gøres gældende fra Arbejdernes, fra Fagforbundenes Side, naar de siger: Vi vil ikke, selv om det i Øjeblikket er en os venligsindet Minister, der sidder ved Roret, give Tilslutning til, at man ved normale Arbejders Udførelse paa det offentlige Bekostning uden nogen Art af Kompensation kan foretage en saa voldsom Nedsættelse af Arbejdstiden som med 16 Timer. Men dette kan vi jo nu drøfte nærmere i Udvalget.

Jeg er tilbøjelig til at give den ærede radikale Ordfører Ret i hans Udtalelse med Hensyn til det citerede lille Stykke af Betænkningen, men maa udtale en Beklagelse af, at han læser Betænkninger saa forbavsende nøjagtigt, som han gør.